

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 2To/3/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8119010632
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 11. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ivo Maruščák
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2023:8119010632.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Iva Maruščáka a sudcov JUDr. Mariána Sninského a JUDr. Moniky Halkociovej, na verejnom zasadnutí konanom dňa 23.11.2023, v trestnej veci obžalovaného A. B., pre zločin sexuálneho zneužívania podľa § 201 ods. 1 Tr. zákona, o odvolaniach obžalovaného a okresného prokurátora proti rozsudku Okresného súdu Prešov sp. zn. 33T/37/2019 zo dňa 14.06.2022, takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. e), ods. 3 Tr. poriadku z r u š u j e napadnutý rozsudok vo výroku o treste.

Na základe § 322 ods. 3 Tr. poriadku

Obžalovanému

A. B., nar. XX.X.XXXX v A., trvale bytom

C. D. XX, okr. E.,

t.č. E., F. XX,

u k l a d á:

Podľa § 201 ods. 1 Tr. zákona, § 36 písm. j/ Tr. zákona, § 38 ods. 2, 3 Tr. zákona, za použitia § 39 ods. 1 Tr. zákona trest odňatia slobody vo výmere 18 (osemnásť) mesiacov.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a/ Tr. zákona výkon trestu odňatia slobody podmiennečne odkladá.

Podľa § 50 ods. 1 Tr. zákona určuje skúšobnú dobu podmiennečného odsúdenia v trvaní 18 (osemnásť) mesiacov.

Podľa § 319 Tr. poriadku z a m i e t a odvolanie okresného prokurátora.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom okresného súdu bol obžalovaný A. B. uznaný vinným zo spáchania zločinu sexuálneho zneužívania podľa § 201 ods. 1 Tr. zákona, na tom skutkovom základe, že

- v obci C. D. okr. E., na rôznych, verejne prístupných miestach, od mesiaca jún 2017 do 12.11.2017, v presne nezistený čas, opakovane sexuálne zneužil mal. G. D., nar. XX.XX.XXXX, žiačku Základnej školy, H. G., A. a to tak, že ju bozkával na ústa, ohmatával rukami cez oblečenie na intímnych miestach, aj napriek tomu, že vedel, že táto v tom čase nedovŕšila 15. rok svojho veku.

Za to mu súd podľa § 201 ods. 1 Tr. zákona, § 38 ods. 2, 3 Tr. zákona, pri existencii poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. j/ Tr. zákona a neexistencii priťažujúcej okolnosti, § 39 ods. 1 Tr. zákona uložil trest odňatia slobody v trvaní 2 (dvoch) rokov.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a/ Tr. zákona výkon trestu odňatia slobody podmiennečne odložil.

Podľa § 50 ods. 1 Tr. zákona určil skúšobnú dobu podmiennečného odsúdenia v trvaní 3 (troch) rokov.

Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote podal obžalovaný písomne odôvodnené odvolanie prostredníctvom svojho obhajcu. V písomných dôvodoch odvolania po rekapitulácii výroku odvolaním napadnutého rozsudku uviedol, že odvolanie smeruje proti výroku o vine a proti výroku o treste. V prvom rade obžalovaný poukazuje na vyjadrenie poškodenej mal. D., ktorá tak na hlavnom pojednávaní, ako aj pred znalkyňou z odboru psychológia, opakovane výslovne prehlásila, že pri výpovediach v prípravnom konaní nehovorila pravdu, lebo sa bála matky a preto svoju výpoveď pozmenila tak, aby sa poškodená pred mamou vykreslila pozitívnejšie. Uvedená skutočnosť sama osebe zakladá nehodnovernosť maloletej poškodenej aj vo vzťahu ku všetkým ďalším ňou uvádzaným skutočnostiam tak v prípravnom konaní, ako aj na hlavnom pojednávaní. V tejto súvislosti poukázal aj na to, že poškodená mal. D. vystupovala ako poškodená aj v inej trestnej veci sexuálneho zneužívania, ktorá sa mala udiať o rok skôr a pri ktorej mala byť rovnako „bozkávaná a ohmatávaná na intímnych miestach“. Ak sa teda poškodená chcela pred matkou a v neposlednom rade aj pred orgánmi činnými v trestnom konaní vykresliť v lepšom svetle, veľmi dobre vedela, čo má povedať a čo od nej jej matka chcela počuť. Navyiac aj podľa znalkyne z odboru psychológie ju predchádzajúca výpoveď v inej trestnej veci mohla ovplyvniť. Súčasne je nevyhnutné zdôrazniť, že k naplneniu objektívnej stránky zločinu sexuálneho zneužívania podľa § 201 Tr. zákona „iným spôsobom“ sa objektívne vyžadujú len intenzívne zásahy do pohlavnej sféry poškodeného. Žiadna takáto intenzita údajných zásahov, ktoré by mali napĺňať definíciu sexuálneho zneužívania „iným spôsobom“, z vykonaného dokazovania nevyplývala. V zmysle ustálenej judikatúry za iný spôsob sexuálneho zneužívania nemožno považovať letmé dotyky cez oblečenie, letmé bozky a pod. Obžalovaný poukazuje aj na závery znaleckých posudkov znalkyne z odboru psychológia. Zo záverov znaleckého posudku č. 115/2018 týkajúceho sa osoby obžalovaného vyplýva, že tento odmieta agresívne konanie, zjavná absencia deformácií v sexualite a forenzne významných odlišností v jeho sexuálnom vývoji. Charakter činu nezodpovedá osobnosti obvineného. Zo záverov znaleckého posudku č. 57/2018 týkajúceho sa osoby maloletej poškodenej vyplýva, že (pred vyšetrovateľom) nehovorila pravdu, lebo sa bála mamy, keď sedela pri nej po celý čas, že predošlú výpoveď pozmenila tak, aby sa pred matkou vykreslila pozitívnejšie, čo jej je ľúto. Obžalovaný má za to, že v predmetnej veci je daná existencia príliš veľa nejasností, sporných a nevysvetlených a dokonca nevysvetliteľných vecí, ktoré samé osebe zakladajú zákonné dôvody pre aplikáciu trestnoprávnej zásady „in dubio pro reo“. Odhliadnuc od vyššie uvedeného, trvajúc na jeho nevine, obžalovaný nepovažuje prvostupňový rozsudok za správny ani čo do výroku o treste a súdom uložený trest odňatia slobody kvalifikuje ako prísny. Okresný súd Prešov pri existencii poľahčujúcej okolnosti a absencii priťažujúcich okolností vzhľadom na okolnosti prípadu a rozsah zneužívania, ktoré u poškodenej nezanechalo trvalé následky, uložil trest pod dolnú hranicu zákonom stanovenej trestnej sadzby vo výmere 2 rokov. Prvostupňový súd však podľa názoru obžalovaného dostatočne nezohľadnil ďalšie skutočnosti na ešte výraznejšie zníženie trestu odňatia slobody pod dolnú hranicu ustanovenú zákonom, a to konkrétne nezohľadnil neprimeranú dĺžku trestného konania. Konkrétne okolnosti prípadu a skutková, právna a procesná (ne)zložitnosť prípadu nezakladajú podľa obžalovaného dôvodnosť a primeranosť existujúcej dĺžky trestného konania v danej trestnej veci. Skutok uvedený v obžalobe je ohraničený časovým intervalom od júna 2017 do 12.11.2017. Obvinenie bolo obžalovanému vznesené dňa 29.12.2017, teda pred takmer piatimi rokmi. Obžalovaný navyiac vzhľadom na jeho predchádzajúcu bezúhonnosť tak pred datovaním skutku, ako aj počas celej dĺžky trestného konania, dostatočne preukázal, že aj v prípade uznania viny by takéto jeho konanie nepochybne predstavovalo jednorazový exces z jeho dovtedajšieho i súčasného bezúhonného spôsobu života. Z vyššie uvedených dôvodov preto obžalovaný navrhol, aby odvolací súd na nariadenom verejnom zasadnutí rozhodol tak, že rozsudok súdu prvého stupňa v odvolaní napadnutom výroku o jeho vine, ako aj vo výroku o jeho treste, zrušil a sám vo veci rozhodol tak, že ho spod obžaloby v celom rozsahu oslobodí. Alternatívne navrhol, aby krajský súd po zrušení rozsudku vrátil vec súdu prvého stupňa, aby ju tento v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Písomne odôvodnené odvolanie proti označenému rozsudku voči výroku o treste podal aj okresný prokurátor, v dôvodoch ktorého uviedol, že sa nestotožňuje s právnym názorom súdu, ktorý vychádzal z

toho, že trest uložený na dolnej hranici zákonom stanovenej trestnej sadzby by bol neprimerane prísny, a to vzhľadom na okolnosti prípadu, rozsah sexuálneho zneužívania, ktoré nezanechalo trvalé následky, a preto uložil trest pod dolnou hranicou zákonom stanovenej trestnej sadzby, a to vo výmere dvoch rokov. Podľa názoru súdu, vzhľadom na skutočnosť, že obžalovaný A. B. doposiaľ viedol riadny život, nie je tomuto potrebné uložiť trest odňatia slobody spojený s jeho výkonom, ale postačuje aj samotná hrozba trestu, kde obžalovaný v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia môže preukázať, že išlo o jednorazové vybočenie z riadneho spôsobu života, a preto výkon trestu mu podmiennečne odložil a stanovil skúšobnú dobu v trvaní troch rokov, ktorú považoval za primeranú, zákonnú a spravodlivú. Má za to, že tento právny názor súdu je nesprávny a tým aj nezákonný. Podľa § 201 ods. 1 Tr. zákona sa zločinu sexuálneho zneužívania dopustí ten, kto iným spôsobom sexuálne zneužije osobu mladšiu ako pätnásť rokov, potrestá sa odňatím slobody na tri až desať rokov. Je potrebné konštatovať, že obž. A. B. pri viacerých stretnutiach s mal. M.B. minimálne v dvoch prípadoch, túto intenzívne ohmatával cez aj pod odevom na intímnych miestach, a to proti vôli maloletej, aj napriek tomu, že mal vedomosť o tom, koľko má rokov, pričom svedkom tejto udalosti bola minimálne v jednom prípade kamarátka mal. G. a to I.D. a taktiež maloletú nútil násilím a hrozbou bezprostredného násilia, aby s ním spala, kde táto to zakaždým odmietala, pričom sa nechcela podvoliť vôli obvineného. Obž. A. B. v priebehu roku 2017, a to v časovom období od júna do novembra, sa opakovane stretával s poškodenou maloletou G., nar. XX.XX.XXXX, a to tak, že ju bozkával na ústa, ohmatával rukami cez oblečenie na intímnych miestach aj keď vedel, že poškodená nedovŕšila 15. rok svojho veku. Zo skutku ho usvedčuje poškodená maloletá G. D., ktorá výslovne uviedla, že sa stretávala s obžalovaným, kde ju chytil na intímnych miestach, a to na prsiach, zadku, rozkroku, ale k sexuálnemu styku nedošlo a stávalo sa to viackrát a určite obžalovaný vedel, že má 13 rokov, lebo sa stretávali v blízkosti školy. Má za to, že aj napriek prevahe poľahčujúcich okolností u obžalovaného, a to, že viedol riadny život, vzhľadom na charakter trestného činu, keďže ide o zločin, ako aj na to, že poškodenou bola v čase spáchania skutku maloletá G., ktorú mal obžalovaný opakovane bozkávať a obchytkávať na intímnych miestach, považuje trest uložený napadnutým rozsudkom za neprimerane nízky. Zo záveru znaleckého posudku č. 57/2018 z odboru psychológie na čísle listu 123-125 vyš. spisu vyplýva, že všeobecnú vierohodnosť u poškodenej maloletej hodnotí znalec ako štandardnú a zachovalú, bez sklonov ku konfabulácii alebo skresľovaniu. Zo záveru znaleckého posudku č. 115/2018 z odboru psychológie na čísle listu 149-151 vyš. spisu vyplýva, že obvinený má snahu sa klamne javiť v lepšom svetle, pričom počas vzájomného kontaktu mohlo dôjsť k situačnému okúzleniu, citovej príťažlivosti, k silnejšiemu erotickému impulzu a k spáchaniu skutku. Má za to, že uvedený trest uložený rozsudkom Okresného súdu Prešov, sp. zn. 33T/37/2019 v trvaní dvoch rokov s podmieneným odkladom a skúšobnou dobou v trvaní troch rokov je neprimerane nízky a obžalovanému bolo potrebné uložiť trest odňatia slobody na dolnej hranici trestnej sadzby, a to podmienený trest odňatia slobody v trvaní troch rokov so skúšobnou dobou v trvaní štyroch rokov. Preto navrhol, aby Krajský súd v Prešove ako odvolací súd vyhovel jeho odvolaniu, zrušil rozsudok Okresného súdu Prešov v časti o uložení trestu v celom rozsahu a obžalovanému A. B. uložil podmienený trest odňatia slobody na dolnej hranici trestnej sadzby, a to podmienený trest odňatia slobody v trvaní troch rokov so skúšobnou dobou v trvaní štyroch rokov.

K odvolaniu okresného prokurátora obžalovaný predložil písomne odôvodnené vyjadrenie, v dôvodoch ktorého uviedol, že má za to, že odvolanie okresného prokurátora je nutné kvalifikovať ako nedôvodné a preto navrhol, aby odvolací súd odvolanie prokurátora v celom rozsahu zamietol. Poukazuje na skutočnosť, že aj on podal odvolanie proti výroku o vine i treste, ktorým sa domáha, aby odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa tak v časti výroku o jeho vine, ako aj v časti výroku o jeho treste, zrušil a sám vo veci rozhodol tak, že ho spod skutku uvedeného v obžalobe oslobodí. Trvajúc na jeho nevine, súčasne poukázal na dôvody, pre ktoré nepovažuje prvostupňový rozsudok za zákonný a správny ani čo do výroku o treste, a pre ktoré súdom uložený trest odňatia slobody kvalifikuje ako prísny. Na uvedených dôvodoch v celom rozsahu trvá a odkazuje na ne, aj ako na dôvody nedôvodnosti odvolania prokurátora proti výroku o treste. Vzhľadom na vyššie uvedené navrhol, aby odvolací súd odvolanie prokurátora ako nedôvodné v celom rozsahu zamietol.

Krajský súd na podklade podaného odvolania podľa § 317 ods. 1 Tr. poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. poriadku a po takomto preskúmaní zistil nasledovné.

V konaní pred okresným súdom boli vykonané dôkazy potrebné na zistenie skutkového stavu veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti a to v rozsahu nevyhnutnom na spravodlivé rozhodnutie. Vzhľadom k tomu preto súd zákonu zodpovedajúce rozhodnutie o vine. Svoje skutkové a právne závery súd prvého stupňa v napadnutom rozsudku v potrebnom rozsahu presvedčivo odôvodnil, preto sa krajský súd s jeho argumentáciou plne stotožnil a v podrobnostiach naň odkazuje.

Aj preto vzhľadom na uvedené a na skutočnosť, že odvolacie konanie pred krajským súdom je v spojení s konaním pred okresným súdom – konaním tvoriacim jeden celok, keďže predmet konania je totožný – krajský súd nemal dôvod opätovne bližšie rekapitulovať (opakovať) dôkazy a skutočnosti z nich plynúce, na podklade ktorých prvostupňový súd urobil záver o vine obžalovaného.

Krajský súd preto upriamil pozornosť predovšetkým na reakciu proti odvolacím námietkam obžalovaného a okresného prokurátora a preto zohľadnil len tie, ktoré sú právne relevantné, týkajúce sa podstaty (predmetu) konania, majúce vplyv na posúdenie zákonnosti a dôvodnosti odsúdenia obžalovaného a určeného druhu a výmery trestu.

Krajský súd pri tomto postupe zohľadňujúc dobu trvania prebiehajúceho trestného konania v posudzovanom prípade čo malo vplyv na určenie trestnej sadzby a teda aj výmery trestu uloženého obžalovanému, ktoré bolo možné zohľadniť aj na podklade dokazovania vykonaného okresným súdom upraviť výrok o treste v prospech obžalovaného aj v odvolacom konaní.

Najsamprv krajský súd považuje za potrebné zvýrazniť, že každý obžalovaný v rámci práva na obhajobu má právo brániť sa, ako uzná za vhodné, uvádzať všetky skutočnosti, argumenty na svoju obranu, oproti skutočnostiam, ktoré sa mu kladú za vinu a dôkazom o nich.

No súčasne platí, že súd pri hodnotení vykonaných dôkazov (vo vzájomných súvislostiach) jednotlivo ako aj v celom ich súhrne v súlade s pravidlami stanovenými pre hodnotenie dôkazov bez toho, aby narušil rovnováhu hodnotenia dôkazov, produkovaných ako v prospech, tak aj v neprospech obžalovaného, musí prihliadať na obranu obžalovaného v kontexte všetkých dôkazov, a teda či argumentácia obžalovaného v rámci obhajoby sa nevymyká pravidlám logiky, inak povedané, či skutočnosti, ktoré obžalovaný v rámci obhajoby tvrdí, sú ním predkladanými dôkazmi, resp. argumentmi nielen overiteľné, ale či sú súčasne aj spôsobilé dôkazy predložené spolu s obžalobou spochybníť, či dokonca vyvrátiť do takej miery, že prokurátor nie je schopný uniesť dôkazné bremeno a bez rozumných pochybností nie je možné potom na ich podklade obžalovaného uznať vinným zo spáchania žalovanej trestnej činnosti.

V tejto súvislosti je preto potrebné uviesť, že časť obsahu námietok obžalovaného prezentovaného v rámci obrany na hlavnom pojednávaní ako aj v prípravnom konaní nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, resp. niektoré dôkazy hodnotí a vykladá vo svoj prospech, nie úplne a bez konfrontácie s dôkazmi inými produkovanými v rámci dokazovania.

Súčasne platí, že podstatná časť odvolacích námietok obžalovaného, ktorými argumentoval, už boli prednesené v priebehu dokazovania v konaní pred súdom prvého stupňa, s ktorými sa v odôvodnení napadnutého rozsudku prvostupňový súd vysporiadal a ktoré si aj krajský súd osvojil.

Krajský súd preto v ďalšom postupe túto argumentáciu len dopĺňa o fakty plynúce z vykonaného dokazovania, ktoré v súhrne s dôvodmi už uvedenými v odôvodnení napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa vedú k záveru o náležitom zistení skutkového stavu veci pre meritórne (konečné) rozhodnutie v posudzovanej veci obžalovaného.

V prvom rade obžalovaný v rámci odvolacích námietok argumentoval, že v rámci vykonaného dokazovania bola preukázaná nehodnovernosť maloletej poškodenej, nakoľko v rámci svojho výsluchu na hlavnom pojednávaní ako aj pred znalkyňou z odboru psychológie a mala opakovane prehlásiť, že pri výpovediach v prípravnom konaní nehovorila pravdu, lebo sa bála matky a preto svoju výpoveď pozmenila, tak aby sa pred mamou vykreslila pozitívnejšie. Záver o nedôveryhodnosti tvrdení poškodenej potom len umocňujú skutočnosti plynúce z vykonaného dokazovania, keď poškodenej v inej trestnej veci, totožne sexuálneho zneužívania, vypovedá o obdobnom, ak nie totožnom správaní iného páchatela, pre ktoré bol uznaný vinným, z toho dôvodu preto obhajoba zvýrazňuje, že pokiaľ chcela pred matkou a v neposlednom rade aj orgánmi činnými v trestnom konaní sa vykresliť v lepšom svetle, mala

už predsa totožnú skúsenosť, čo má vypovedať a čo od nej matka chce počuť, navyiac aj podľa znalkyne z odboru psychológie ju predchádzajúca výpoveď v inej trestnej veci mohla ovplyvniť.

Krajský súd v reakcii na túto argumentáciu obžalovaného, s odkazom okrem iného aj na zrozumiteľne a v logických súvislostiach ustálený záver plynúci z odôvodnenia odvolaním napadnutého rozsudku okresného súdu, ktorý si (ako už bolo uvádzané) v celosti krajský súd osvojil, je opäť potrebné zvýrazniť, že poškodená G. D. zrozumiteľne ako pred znalkyňou E. J. K. tak aj na hlavnom pojednávaní vysvetlila dôvod zmeny svojej výpovede z prípravného konania, kedy mala obžalovaného opísať ako osobu, ktorú mala rada, do ktorej sa vlastne v tom čase zaľúbila a pokiaľ v čase rozhodnom malo dôjsť k podaniu trestného oznámenia, ona nebola jeho iniciátorkou, ale jej mama, pričom zdôvodňovala opakovane jednak dôvod, prečo vypovedala o obžalovanom neporovnateľne kritickejšie a vykresľovala ako osobu násilníka, ktorý pod hrozbou či už fyzického napadnutia (mal ju údajne aj fyzicky napadnúť), ale aj hrozbou, že nejako ublíži jej najbližším a rodine (zabezpečí, aby ona a jej súrodenci išli do detského domova), mal ju v podstate nútiť násilím alebo hrozbami násilia, aby s ním mala pohlavný styk, resp. strpela jeho správanie sa so sexuálnym motívom, keďže ju bozkával a dotýkal sa jej na intímnych miestach jej tela, čo mal vyžadovať aj od nej.

Poškodená v tom čase maloletá G. D. vysvetlila, že v snahe vyhnúť sa tomu, aby sama neniesla zodpovednosť za nepravdivú výpoveď, keďže si bola vedomá toho, že v krátkej dobe bude mať viac ako 15 rokov, ale aj so zvýraznením, že samotná matka (G. D.) ju mala opakovane upozorniť, že aj ona bude mať z toho problémy vzhľadom na to, že nezvláda jej výchovu, potom až pred znalkyňou prvýkrát uvádza to, čo sa skutočne medzi ňou a obžalovaným stalo, lebo po prvotných výpovediach už potom možnosť nedostala (nakoľko správne orgány činné v trestnom konaní v snahe ju ochrániť pred druhotnou vytkimizáciou jej výsluch zaznamenali na obrazovo-zvukový záznam, aby jej výsluch v ďalšom priebehu trestného konania nemusel byť opakovaný).

Uvedené skutočnosti (opísaná životná situácia poškodenej) je možné považovať v logických súvislostiach za zrozumiteľne vysvetlené, ako dôvod, pre ktorý maloletá mohla v týchto prvotných výpovediach uvádzať skutočnosti nie tak, ako sa reálne stali a tieto s pridaním násilného a „vydieračského“ konania zo strany obžalovaného uviesť nepravdivo, aby tým vysvetlila dôvod pravidelného stretávania sa s dospelým (ženatým) mužom, pri ktorých existovalo rozumné podozrenie, že mali spolu bližší, až dokonca intímny vzťah, minimálne v tom kontexte, že bezprostredne v predchádzajúcom období sa mala ocitnúť v totožnej situácii, v postavení maloletej poškodenej, kedy sa viedlo trestné konanie pre totožnú trestnú činnosť voči inému dospelému mužovi (OS Prešov sp. zn. 4T/67/2018 obž. G. D. L. M.).

Na druhej strane jej následné vyjadrenia už v rámci interview pred psychologičkou (na ktoré samozrejme nie je možné prihliadať ako na dôkaz procesne spôsobilý pre ustálenie skutkového stavu), no najmä jej výpoveď na hlavnom pojednávaní konanom dňa 15.10.2020, je výpoveďou, ktorú je možné vnímať ako výpoveď spontánnu, kedy dobrovoľne bez nátlaku vypovedá o vzťahu s obžalovaným a vykresľuje ho ako dobrého človeka, ako osobu, ktorú po čase, keď sa s ňou zoznámil, mala rada, dokonca sa mala do neho zaľúbiť, resp. takýto pocit mala aj vo vzťahu z jeho strany. Trvá na tom, že sa stretli niekoľko krát a v rámci týchto stretnutí došlo aj k intímnym dotykom, čo znamená, že sa bozkávali a aj sa jej dotýkal na intímnych miestach a to nielen cez odev, ale aj priamo na telo, na prsiach a či aj v rozkroku.

Túto jej výpoveď následne dopĺňajú bez zásadných rozporov aj samotné výpovede svedkov, ktorí neboli pochopiteľne priamo svedkami konania obžalovaného A. B. a o jeho samotnom správaní sa voči poškodenej G. D., vedia vlastne len sprostredkovane priamo od poškodenej, resp. ich komunikácie prostredníctvom SMS, či správ na sociálnych sieťach.

Jej matka G. D., ktorá opakovane zvýraznila, že o samotnom skutku, resp. k spôsobu a okolnostiach ako sa mohli stretávať, čo sa na týchto stretnutiach malo diať, jej dcéra nepovedala nič a o všetkom sa dozvedela sprostredkovane až počas samotného trestného konania. Súčasne však potvrdzuje, že v uvedený deň, kedy na upozornenie ich vtedajšej susedy N. I., (na čl. 183 až 186) vyšetrovacieho spisu, rozhodla sa ísť k obchodnému domu Lidl, kde tak, ako bola na to upozorená ich susedou I., videla nielen svoju dcéru G. D., ale aj obžalovaného A. B., ktorého osobne poznala, nakoľko obaja pochádzajú z obce C. D.. Až následne v tom momente, kedy mala možnosť oboznámiť sa s obsahom SMS správ a správ prostredníctvom sociálnych sietí, ako v prípravnom konaní tak na hlavnom pojednávaní, totožne

opisuje obsah týchto správ v tom zmysle, že obžalovaný mal dávať jej dcére G. návrhy, okrem iného teda, že sa s ňou chce milovať, pričom aj z tejto komunikácie malo plynúť, že sa mali stretávať po dlhšiu dobu, opakovane.

Výpoveď G. D. je potom doplnená aj výpoveďou matky jej kamarátky (I. D.) a to N. E., ktorá rovnako o samotnom skutku nič nevie, ale len sprostredkovane z rozprávania svojej dcéry, s ktorou následne chodila v rámci dokazovania v trestnom konaní na výsluchy, no potvrdzuje, že obžalovaný sa mal pravidelne stretávať s G. a mali niečo mať medzi sebou a ešte vysvetlila, že podľa nej to jej dcéra vo výpovedí v prípravnom konaní myslela tak, že ich dvoch videla spolu, ale nie konkrétne, že niečo videla a aby bolo niečo medzi nimi, súčasne od dcéry mala mať vedomosť, že G. mala pýtať peniaze od obžalovaného, za to, že sa s ním vyspí a aj o tom to vie len prostredníctvom toho, čo jej povedala dcéra.

Napokon aj svedkyňa N. I., ktorá bola ich susedou, G. D., v rozhodnom čase potvrdzuje, že z komunikácie s G. mala vedomosť o tom, že táto sa pravidelne stretáva s obžalovaným A. B., dokonca, že mali mať medzi sebou intímnejší kontakt a že sa jej dotýkal na intímnych miestach, že sa s ňou chce vyspať a že tento kontakt bol pravidelný.

Napokon aj v tom čase kamarátka maloletej G. D. I. D. potvrdzuje, že bola minimálne raz svedkom stretnutia medzi obžalovaným a poškodenou, pričom z jej rozprávania mala vedomosť o tom, že sa jej mal dotýkať na prsiach, na stehnách, na zadku a mal ju bozkávať, no o tom však vie len z rozprávania G.. Pokiaľ v prípravnom konaní vypovedala, že mala byť priamym svedkom fyzického násillia zo strany obžalovaného voči G., tak vysvetlila, že v tom čase bola v podstate požiadaná G., aby takto vypovedala, aby neprivedila G. nejaké následky toho, že by nemala vypovedať pravdu a taktiež aj jej matke G. D. a preto pravdou je to, čo vypovedala na hlavnom pojednávaní konanom dňa 14.06.2022 a skutočnosť ňou opísané pôvodne v prípravnom konaní, nie všetky boli pravdivé.

Hodnotiac tieto výpovede, ktoré boli komplexne a vyčerpávajúcím spôsobom aj prenesené do odôvodnenia odvolaním napadnutého rozsudku okresným súdom, krajský súd dopĺňajúc ich o stručnú rekapituláciu podstatných skutočností z nich plynúcich uvádza, že všetky tieto dôkazy vo svojom súhrne teda dopĺňajú a nerozporujú predovšetkým výpoveď poškodenej G. učinenej na hlavnom pojednávaní a to aj s odvolaním sa na záver znaleckého posudku znalkyne E. J. K..

Z jeho záveru totižto plynie, že u maloletej nezistila, opierajúc sa pritom aj o samotné interview s maloletou a výsledky vyšetrenia plynúce z testovej batérie, ktorú absolvovala maloletá, zásadné markanty (znaky), na základe ktorých by bolo možné uzavrieť, že jej výpoveď na hlavnom pojednávaní nenesie jednoznačne znaky dôveryhodnosti v rámci jej takzvanej všeobecnej vierohodnosti, a súčasne aj z pohľadu tzv. špecifickej vierohodnosti u G. nezisťuje v rámci znaleckého dokazovania žiadne také znaky, resp. markanty, na základe ktorých by nebolo možné skonštatovať záver, že maloletá opisuje túto životnú situáciu, ktorú mala prežiť tak, ako sa mala stať. V rámci kognitívnych schopností u G. ustálené zistenia vedú k záveru, že síce pamäťové schopnosti sú priemerné, no zapamätané podnety G. reprodukuje bez neistoty a bez toho, aby fabulovala (vymýšľala si) a preto jej vierohodnosť je možné hodnotiť ako štandardne zachovanú a to aj špecifickú vierohodnosť týkajúcu sa popisu skutku tak, ako ho mala prežiť.

Rovnako tak aj u obžalovaného A. B. menovaná znalkyňa jednoznačne uzatvára, že nezistila žiadne predispozície pre akékoľvek násillné konanie spojené so sexuálnym motívom (či dokonca so sexuálnou deviáciou) tak, ako to bolo pôvodne opísané v pôvodnej výpovedi G. D. a práve naopak zodpovedá charakteru a ustálenej osobnostnej štruktúre obžalovaného, čo znamená, že pokiaľ obžalovaný popiera spáchanie skutku v jeho pôvodnej podobe (násillie a vyhrážanie násillím, ublížením), tak nezisťuje u neho, aby charakter takejto trestnej činnosti mal zodpovedať jeho osobnostnej štruktúre. Na druhej strane pokiaľ ide o motiváciu k skutku tak, ako mal byť ustálený, následne po zmene výpovede G. D., považuje za psychologicky zrozumiteľnú motiváciu a jeho pravdepodobné citové sa zaangažovanie vo vzťahu k maloletej, čo mohlo vyústiť k okúzleniu a citovej príťažlivosti.

Za danej situácie hore opísaný sumár dôkazov v ich súhrne bez rozumných pochybností potom podľa názoru krajského súdu osvedčuje výpoveď G. D., ktorú učinila až na hlavnom pojednávaní, že v sledovanom období tak, ako je opísaný v skutkovej vete napadnutého rozsudku, sa s obžalovaným A. B. stretávala pravidelne, pričom zjavne nešlo o stretnutia náhodné. Inak povedané, neboli produkované

dôkazy, na podklade ktorých by bolo možné bez rozumných pochybností zásadným spôsobom spochybníť jej tvrdenia o tom, že sa s obžalovaným stretávala pravidelne, stretnutia boli vopred dohodnuté a v rámci týchto stretnutí po tom, čo sa mali intímne zbližiť, sa spoločne aj navzájom dotýkali, resp. on ju s jej súhlasom bozkával a dotýkal sa na rôznych intímnych miestach a to nielen cez oblečenie, ale aj priamo na jej tele, pričom mal vedomosť, že ešte v tom čase nedovršila vek 15 rokov.

Z týchto dôvodov prednesenú argumentáciu obhajoby si krajský súd osvojiť nemohol a považuje ju za nedôvodnú, konkrétne aj tvrdenie obhajoby, že v tomto prípade nebol naplnený zákonom predpokladaný jeden z obligatórnych znakov základnej skutkovej podstaty a to objektívna stránka žalovanej trestnej činnosti sexuálneho zneužívania podľa § 201 ods. 1 Tr. zákona, keďže sa od páchatel'a vyžaduje, aby iným spôsobom sexuálne zneužil osobu mladšiu ako 15 rokov.

Obhajoba totižto argumentovala tým, že musí ísť o intenzívne zásahy do hlavnej sféry, slobody poškodennej osoby tak, aby mohla naplniť definíciu - sexuálneho zneužívania iným spôsobom. V tomto prípade rozhodovacia prax súdov bez rozumných pochybností považuje za naplnenie sledovanej skutkovej podstaty aj v posudzovanom prípade ustálené správanie sa obžalovaného, nakoľko nešlo o len letmé dotyky v tom čase maloletej G. zo strany obžalovaného A. B. pri na nejakom náhodnom stretnutí, ale ako už bolo zvýraznené, išlo o cielené, opakované stretnutia, kedy si mali navzájom obaja opätovať (G. opísané) intímne zbliženie formou bozkávania sa na pery, dotýkanie sa na intímnych miestach nielen cez odev, na prsiach, na zadku, či v rozkroku maloletej. Práve takéto správanie dospeljej osoby vo vzťahu k osobe, ktorá ešte nedovršila 15 rokov svojho veku, je správaním, ktoré narúša zákonom predpokladaný záujem spoločnosti na ochrane riadneho sexuálneho vývinu týchto maloletých osôb, u ktorých ešte len prebieha sociálny, psychologický, biologický a teda sexuálny proces dozrievania, ktorý by mal byť dovŕšený dosiahnutím 18. roku života a teda dospelosti. Pokiaľ sa maloletá osoba stane súčasťou takého to konania, zo strany dospeljej osoby, ako jeho „objekt“ a to stále ešte vo veku dieťaťa, teda pred dovŕšením 15. roku veku, takáto životná situácia, skúsenosť potom spravidla môže viesť k zásadnému narušeniu a zásahu do riadneho sociálne a sexuálneho vývinu u takejto maloletej osoby so spravidla zachovanými negatívnymi odozvami v jej psychickom prežívaní do budúcnosti.

Za danej situácie a vykonaného dokazovania má krajský súd bez rozumných pochybností za to, že skutok sa stal, je trestným činom a že páchatel'om tohto skutku je obžalovaný A. B..

Hore opísaným postupom si okresný súd teda splnil povinnosť vykonané dôkazy vyhodnotiť jednotlivo, ako aj vo vzájomných súvislostiach, v celom ich súhrne (úplne) v súlade s pravidlami stanovenými pri hodnotení dôkazov bez toho, aby hodnotil dôkazy produkované len v neprospech obžalovaného, ako to v rámci dokazovania namietal samotný obžalovaný.

Za danej dôkaznej situácie preto krajský súd má zato, že skutok tak, ako je ustálený v skutkovej vete napadnutého rozsudku, bez rozumných pochybností zodpovedá produkovaným dôkazom a toto konanie bolo okresným súdom aj riadne zákonným spôsobom správne právne posúdené ako zločin sexuálneho zneužívania podľa § 201 ods. 1 Tr. zákona.

Odvolajúc sa na doposiaľ uvedené po posúdení riadne ustáleného skutkového stavu okresným súdom a jeho právneho posúdenia, krajský súd preskúmal aj odvolaním obžalovaného a prokurátorom napadnutý výrok o druhu a výmere trestu uloženého obžalovanému A. B..

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, ktoré skutočnosti vzal súd prvého stupňa do úvahy, pri rozhodovaní o druhu a výmere trestu. Dokazovanie v tomto smere tak, ako ho vykonal okresný súd, bolo vykonané v potrebnom rozsahu a vytvorilo spoľahlivý podklad pre rozhodnutie o odvolaní napadnutom rozsudku o druhu a výmere trestu v posudzovanom prípade.

Krajský súd si osvojil záver okresného súdu pri ustálení existencie poľahčujúcich a priťažujúcich okolností, v prospech poľahčujúcich okolností podľa § 36 písm. I/ Tr. zákona a teda, že obžalovaný pred spáchaním skutku mu kladenému za vinu (ale aj po ňom) doposiaľ viedol riadny život, čo vyplýva z odpisu registra trestov a nezistil žiadnu priťažujúcu okolnosť podľa § 37 Tr. zákona, v nadväznosti na to potom, podľa názoru krajského súdu správne aplikoval ust. § 38 ods. 2, 3, 8 Tr. zákona a u obžalovaného určil trestnú sadzbu, v rámci ktorej potom aj určoval druh a výmeru trestu podľa hľadísk a kritérií (§ 34 ods. 1, 4 Tr. zákona) pre naplnenie účelu trestu, a zohľadňujúc pritom aj pravidlo podľa § 34 ods. 3

Tr. zákona, že trest má postihovať len páchatel'a tak, aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby, čo malo vyústiť do aplikácie moderačného ustanovenia podľa § 39 ods. 1 Tr. zákona.

Aj podľa názoru odvolacieho súdu okresný súd postupoval vecne správne, keď pri ukladaní trestu odňatia slobody obžalovanému postupoval podľa § 39 ods. 1 Tr. poriadku, teda využil inštitút mimoriadneho zníženia trestu.

Podľa § 39 ods. 1 Tr. zákona, ak súd vzhľadom na okolnosti prípadu alebo vzhľadom na pomery páchatel'a má za to, že by použitie trestnej sadzby ustanovenej týmto zákonom bolo pre páchatel'a neprímerane prísne a na zabezpečenie ochrany spoločnosti postačuje aj trest kratšieho trvania, možno páchatel'ovi uložiť trest aj pod dolnú hranicu trestu ustanoveného týmto zákonom.

Podľa tohto ustanovenia teda možno páchatel'ovi uložiť trest aj pod dolnú zákonom stanovenú hranicu trestu, avšak len v prípade, ak súd vzhľadom na okolnosti prípadu alebo vzhľadom na pomery páchatel'a dospeje k záveru, že by použitie trestnej sadzby ustanovenej týmto zákonom bolo pre páchatel'a neprímerane prísne a na zabezpečenie ochrany spoločnosti postačuje aj trest kratšieho trvania. Použitie citovaného ustanovenia, ako to už napokon vyplýva aj z jeho názvu, teda prichádza do úvahy vo výnimočných prípadoch, keď to odôvodňujú mimoriadne, či už okolnosti prípadu alebo pomery páchatel'a, teda nie také okolnosti alebo pomery, ktoré sa vyskytujú bežne.

Okolnosťami prípadu je potrebné rozumieť najmä skutočnosti, ktoré majú vplyv na hodnotenie závažnosti činu, skutočnosti, na základe ktorých možno posúdiť prognózu nápravy páchatel'a a samotné znaky skutkovej podstaty trestného činu. Z hľadiska okolnosti prípadu prichádza teda použitie citovaného ustanovenia do úvahy napr. v prípade nízkej závažnosti činu (ale ešte vždy presahujúcej úroveň nepatrnosti) v prípade, keď sú znaky skutkovej podstaty trestného činu naplnené v menšej intenzite pri dobrej prognóze nápravy páchatel'a, ale aj v prípade neprímeranej dĺžky konania.

Z hľadiska pomerov páchatel'a prichádza do úvahy zohľadnenie jeho majetkových pomerov, zdravotného stavu, alebo zdravotného stavu jeho rodinných príslušníkov, starostlivosť o rodinu, poľahčujúce okolnosti, ktoré sa prejavili až po čine a podobne.

Vždy však tieto skutočnosti musia mať charakter mimoriadnosti a výnimočnosti a kumulatívne s existenciou týchto skutočností musí byť splnená aj podmienka, že trest miernejší, ako zákonom stanovený postačí na zabezpečenie ochrany spoločnosti.

Ako už bolo v úvode naznačené, krajský súd vo vzťahu k výroku o treste, konkrétne jeho výmery, tak ako ho uložil okresný súd obžalovanému v napadnutom rozsudku, zistil skutočnosti, okrem skutočností, ktoré boli okresným súdom už aplikované, vyvolávajúce dôvod pre úvahy súdu pri ukladaní druhu trestu, no najmä jeho výmery pod dolnú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby vzhľadom na dobu, ktorá mala uplynúť od spáchania žalovaného skutku, ale najmä na dobu, po ktorú sa malo voči obžalovanému viesť trestné konanie.

V súvislosti s uvedeným zistením súčasne platí, že pri hodnotení plynulosti priebehu dokazovania v trestnom konaní, konkrétne aj na hlavnom pojednávaní a pri zohľadnení príčin prieťahov v konaní je potrebné prihliadať na zložitosť prípadu, správanie osôb, ktoré mohli prispieť k prieťahom a tiež k spôsobu, akým štátne orgány záležitosť prejednávali, keďže ich ustálenie má podstatný význam na uplatnenie možnosti kompenzácie porušenia práva na prejednanie veci bez zbytočných prieťahov (v primeranej dobe) prostredníctvom zmiernenia druhu, ale najmä výmery trestu (pozri primerane III. ÚS 353/2011 a III. ÚS 111/02, III. ÚS 154/06, III. ÚS 102/10, III. ÚS 353/2011).

Základnými kritériami na hodnotenie veci z hľadiska - zložitosti prípadu - je skutkový stav veci a platná právna úprava relevantná na rozhodnutie o veci a samozrejme aj samotná povaha (právna a faktická zložitosť) veci (pozri tiež II. ÚS 26/95, III. ÚS 102/10).

Tejto súvislosti podľa názoru krajského súdu síce nešlo v posudzovanom prípade o úplne bežnú trestnú vec z hľadiska skutkového stavu a to najmä právnej a faktickej zložitosti prípadu, no súčasne platí, že nebolo potrebné vypočúvať viacero obžalovaných, či svedkov (rozhodujúcich pre ustálenie skutkových

zistení), resp. vykonávať cezhraničnú spoluprácu pri získavaní dôkazov, preto už samotné prípravné konanie vykazuje určité znaky, ktoré naplňajú záver o jeho neprimeranej dĺžke, keďže obvinenie bolo A. B. vznesené ešte dňa 29.12.2017, no obžaloba bol podaná na okresný súd až dňa 02.04.2019, čo súčasne na druhej strane nebráni záveru, že prípravné konanie bolo vykonané v takej kvalite a kvantite produkovaných dôkazov a v takom rozsahu, že vytvorilo riadny podklad pre podanie obžaloby a po prenesení týchto dôkazov do dokazovania na hlavnom pojednávaní bolo možné v merite veci bez zásadnejších prietahov rozhodnúť.

Rovnako tak pri hodnotení správania sa osôb, ktoré mohli prispieť k prietahom v konaní, krajský súd nezistil zo strany účastníkov konania (strán v konaní) a to hlavne zo strany obžalovaného, včítane jeho obhajcu, aby na základe jeho správania sa malo dôjsť k zásadným – zbytočným (bezdôvodným) prietahom v rámci vykonávaného dokazovania ako v prípravnom konaní tak aj na hlavnom pojednávaní.

Z pohľadu doposiaľ uvedeného potom krajský súd zisťuje, že rozhodujúcim dôvodom pre neprimeranú dĺžku sledovanej doby od spáchania skutku od mesiaca jún 2017 do 21.12.2017 až po vyhlásenie odsudzujúceho rozsudku dňa 14.06.2022 a vznik konštatovaných prietahov v trestnom konaní je najmä dĺžka doby, od kedy došlo spáchaniu skutku a vôbec od podania obžaloby dňa 02.04.2019 na okresný súd v posudzovanom prípade.

Súd v tomto prípade vykonal dokazovanie celkovo na šiestich pojednávaniach, kde reálne zákonný sudca v tomto prípade začal vykonávať dokazovanie až dňa 15.10.2020, kde na pôvodné hlavné pojednávania vykonané v dňoch 25.02.2020 a 03.06.2020 nebolo možné prihliadať (zmena v zložení senátu). Dokazovanie tak až do vyhlásenia rozsudku dňa 14.06.2022 bolo reálne vykonané na štyroch hlavných pojednávania. Súčasne je potrebné objektívne priznať, že podiel na dobe, ktorú je možné považovať za dôvodné prietahy v konaní, v tomto prípade malo aj rozhodovanie krajského súdu (po dobu 10 mesiacov) v rámci odvolacieho konania. Krajský súd teda v posudzovanej veci meritórne rozhodoval až po šiestich rokoch od spáchania skutku (dokonaný k 21.11.2017) v tomto prípade, čo je možné objektívne považovať za neprimerane dlhý čas, po ktorý nebolo v trestnej veci obžalovaného meritórne rozhodnuté.

Po takto ustálených rozhodujúcich skutočnostiach majúci vplyv na vzniknuté prietahy v tomto konaní a po vykonanom dokazovaní nielen okresným súdom, ale aj krajským súdom k výroku o treste, potom krajský súd prihliadal pri úvahách o uložení druhu a výmery trestu najmä na jednotlivé hľadiská ukladania trestov, vyplývajúce z ust. § 34 ods. 4 Tr. zákona, ktorými sú spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútky, priťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti, osoba páchatela, jeho pomery a možnosti jeho nápravy, majúci na zreteli aj účel trestu vyplývajúci z ust. § 34 ods. 1 Tr. zákona, ktorým je ochrana spoločnosti pred obžalovaným tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život, súčasne odradenie iných od páchania trestných činov, ako aj morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou. Prihliadal aj na ust. § 34 ods. 3 Tr. zákona, podľa ktorého trest má postihovať iba páchatela tak, aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby.

Majúci teda na zreteli vyššie uvedený účel trestu ako aj jednotlivé hľadiská ukladania trestu, dospel krajský súd k záveru, že tak z hľadiska individuálnej, ako aj generálnej prevencie bude primeraným trestom pre obžalovaného v danom prípade trest odňatia slobody uložený pod dolnú hranicu ustanovenej trestnej sadzby, ktorá v tomto prípade je podľa § 201 ods. 1 Tr. zákona vo výmere 3 rokov.

Ako už bolo naznačené, predmetná trestná vec totiž nebola prejednaná v primeranej lehote, čím bolo porušené právo obžalovaného na prejednanie veci v primeranej lehote zaručené čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Podľa článku 6 ods. 1, veta prvá, Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“) každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len Ústava), každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Každý, koho práva a slobody priznané týmto Dohovorom boli porušené, má právo na účinný opravný prostriedok pred vnútroštátnym orgánom bez ohľadu na to, že porušenie spôsobili osoby pri plnení ich úradných povinností (článok 13 Dohovoru).

Podľa ustálenej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky a Európskeho súdu pre ľudské práva účinným prostriedkom nápravy v zmysle čl. 13 tohto Dohovoru je v prípade takéhoto porušenia práva priznaného Dohovorom zohľadnenie dĺžky konania pri rozhodovaní o treste.

Z hľadiska vnútroštátneho práva prichádza do úvahy zníženie v osobitnej časti Trestného zákona ustanoveného minima trestnej sadzby podľa ustanovení § 39 a § 118 Tr. zákona. Medzi „okolnosti prípadu“ podľa osobitného zmiernovacieho ustanovenia § 39 ods. 1 Tr. zákona však patrí aj neprerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, ak nie sú prieťahy zavinené obvineným, v čom je styčný bod tejto zákonnej úpravy s čl. 6 ods. 1 Dohovoru a čl. 48 ods. 2 Ústavy, a zároveň premietnutie čl. 13 Dohovoru do právneho poriadku Slovenskej republiky vo vzťahu k dotknutému porušeniu práv obvineného (rozhodnutie najvyššieho súdu publikované v Zbierke pod číslom 46/2017). (Pozri tiež primerane - Rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 21. 12. 2021, sp. zn. 4To/3/2020, Rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 9. 9. 2021, sp. zn. 5To/6/2021).

V tejto súvislosti poukazuje krajský súd na to, že už v čase vyhlásenia tohto rozsudku uplynulo od spáchania skutku viac ako šesť rokov, pričom trestné stíhanie obžalovaného trvalo po tak dlhú dobu bez toho, aby jeho dĺžku sám zásadným (bezdôvodným) spôsobom zapríčinil. Pre neprimeranosť trvania doby od doby spáchania skutku a potom trestného konania po zohľadnení celkovej dĺžky doterajšieho konania preto trest uložený obžalovanému (aj s prihliadnutím na už uvádzanú argumentáciu) pod dolnú hranicu trestu ustanoveného týmto zákonom, v posudzovanom prípade je trestnom zákonným a dôvodným.

Krajský súd teda v súlade s čl. 154c Ústavy Slovenskej republiky nepriamo aplikoval aj čl. 6 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Po zohľadnení týchto skutočností odvolací súd sám uložil trest odňatia slobody ako už bolo uvedené vo výmere 18 (osemnásť) mesiacov s podmiennečným odkladom na skúšobnú dobu 18 (osemnásť) mesiacov.

Obžalovaný svojím spôsobom života, keď pred spáchaním skutku, ale ani po jeho spáchaní nebol súdne trestaný, ani zásadným spôsobom nebol postihnutý v rámci priestupkového konania (dva záznamy), aj s prihliadnutím ako to už hodnotil aj okresný súd na spôsob spáchania trestného činu a jeho a okolnosti, bez reálne spôsobených následkov na zdraví (psychickom prežívaní) poškodenej G., považuje takto uložený druh trestu, ale aj jeho výmeru za zákonný a spravodlivý, odzrkadľujúci osobu páchatel'a, závažnosť trestného činu, ako aj dobu, po ktorú sa voči obžalovanému viedlo trestné konanie.

Na záver nad rámec doposiaľ uvedeného k odvolacím námietkam intervenujúceho prokurátora je potrebné v prvom rade uviesť, že prednesená argumentácia požadujúca prísnejší trest, teda výmeru trestu odňatia slobody na dolnej hranici ustanovenej trestnej sadzby s určením dlhšej skúšobnej doby, sa opiera okrem iného aj o dôkazy, ktoré boli produkované v prípravnom konaní a ktoré sa síce preniesli do dokazovania na hlavnom pojednávaní, ale neodzrkadlili sa v samotnom znení skutkového stavu opísaného v skutkovej vete odvolaním napadnutého rozsudku. V skutkovej vete napadnutého rozsudku nebolo ustálené, nie je opísané násilné konanie zo strany obžalovaného, či vyhrážky spojené s ublížením na zdraví poškodenej, či jej najbližšej rodine, či spôsobením inej ťažkej ujmy, pričom tieto skutkové zistenia sa nepreniesli nielen do skutkovej vety obžalobného návrhu prokurátora, no nie sú súčasťou skutku ani v samotnom uznesení o vznesení obvinenia A. B. zo dňa 29.12.2017.

Za danej situácie krajskému súdu nie je zrejmé, o čo potom opiera intervenujúci prokurátor dôvodnosť pre ukladanie - prísnejšieho - podmiennečného trestu odňatia slobody obžalovanému A. B. na dolnej hranici zákonom ustanovenej trestnej sadzby vo výmere 3 (troch) rokov s podmiennečným odkladom

na skúšobnú dobu 4 roky, keď samotné odvolacie námietky smerovali len čo do výroku o druhu a výmery trestu, pričom na podklade takto formulovaného odvolania, nebolo možné v rámci odvolacieho konania negatívne, v neprospech obžalovaného zasahovať do skutkového deja opísaného v skutkovej vete výroku napadnutého rozsudku. Z toho dôvodu odvolací súd tieto odvolacie námietky prokurátora považoval za nedôvodné.

Z týchto dôvodov krajský súd rozhodnutie okresného súdu postupom podľa § 321 ods. 1 písm. e/, ods. 3 Tr. poriadku zrušil vo výroku o treste v celom rozsahu a sám na podklade dôkazov už vykonaných súdom prvého stupňa vo veci rozhodol tak, ako je to uvedené vo výroku tohto rozsudku. Toto rozhodnutie bolo prijaté jednomyseľne.
jednomyseľne

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.